

mặt trời tìm thấy
thanh tâm tuyền

Thanh Tâm Tuyền

Liên Đêm Mặt Trời Tìm Thấy

SÁNG TẠO xuất bản 1964

vietmessenger.com

Mai ↑.

1.

Hồn thảo mộc giấc ngủ
Nằm mơ những ngôi sao mặt trăng
lá đan mắt ngõ
hôn vào môi vào má vào răng
những lời thơ rất cũ
gỗ cửa trái tim nàng

2.

Mùa hè lên tiếng cười trong bàn tay nước suối
mùa tóc mun
đẹp những khu rừng không bóng cây

3.

Em hoàng hôn trút áo
ngực gọi đêm về
vì còn đôi đá sỏi
cần lửa hôn gót chân
hành động tàn nhẫn
sao vỡ trên môi

Cỏ ↑.

Em bao giờ là thiên nhiên
anh cúi đầu xuống ngực

dòng mưa sắc lá
đau môi

Cổ của hoa và hoa của cổ
những ngón tay những gót chân những nụ cười
nắng tháng ba mưa tháng bảy sương tháng chín
cho thơm đường hôm nay đến sớm mai
hôn từ những ngày dài tội lỗi
chưa quên

Gai trắng con người mở mù loà
hơi đất nằm trong tóc
thèm muốn mỗi hàm răng
từng móng vuốt
đầy đồng xanh hoa nhiều màu một người
sống sót

Cỏ ơ cỏ kết thành lời
dàn nhạc huy hoàng
cô đơn

Giấc vụng về
tia nhọn sáng
đừng rơi hoàng hôn cánh rừng đầy
những ngực thương nhau
không áo
vì cỏ dại rồi bờ

Chúng ta ôm thời gian trong suốt
chẳng phân vân
như mặt trời chuyện trò cùng lũ cỏ

như lá cây thầm ngả phủ vai trần
như tiếng tim thốt cười ngoài dĩ vãng

Nguyên ↑.

Hãy quên hết trí nhớ. Em sẽ gặp lại thời
ấu thơ hay vĩnh viễn hay hải hùng. Em sẽ
nhìn người mình yêu là mặt cô đơn sau lúc
chết, bóng trắng trên phong cảnh, tinh cầu
bay thất lạc.

Hồn anh nghiêng xuống dưới chân em sâu.

Hãy tưởng tới vô vàn vi thể di động trong
không gian. Và nụ cười như sóng truyền,
mặt biển đón đưa lời nói vền vện là tiếng
kêu lưu luyến.

Thử về sâu lòng địa ngục.

Hãy đặt hết lên môi những lãnh đạm gầy
còm trong trí tuệ. Âm ảnh hiện hình là
chiếc hôn đầy như nước nguyên. Nhiệt tình
đóng băng không sợ hải mùa xuân. Em
nhìn ra anh đó.

Có bao nhiêu quá khứ, có bao nhiêu tương
lai chưa bằng phút này.

Hãy nhìn anh rất lâu, thật lâu. Cho tia mắt
gỡ dần những hình bóng u hoài phủ trên

xác ướp. Thời gian quay tròn quanh nó rồi tan vỡ. Khởi đầu bằng thời khắc của chúng ta.

Từ chối ↑

Mang cơn đông trong một hồn đầy, những nhớ thương cùng dĩ vãng. Chiều thu bay cổ nhớ thành phố tươi cười, vườn cây trái mương tràn sông, hoa điên cỏ dại. Còn muốn sống như nguồn nước đổ, sao em trả lời bằng bệnh viện mắt kín mưa đêm?

Người ta muốn thay đổi. Từ một giọt đất nong lên nhựa cây lên mật hoa. Từ một quặng tối tăm thành con chim trên ngực áo, ở đây tiếng đập tim và hơi thở quyến luyến cho đẹp những hình ảnh ôm ấp đắm say mái tóc. Cuộc đời là một đứa trẻ con bị hắt hủi sẽ lớn lên và người ta cần thay đổi.

Trong cánh tay ôm của người tình lạnh lùng bí mật như đêm khuya, em ngã vào để biết mình nhảy qua hai bờ vực không.

Một thi sĩ nào đã nhủ: khi đặt một bàn tay vào lòng một bàn tay thì hai bàn tay đã hoá thành đôi chim sẻ. (nhưng đừng là những bàn tay lạnh giá. Ôi, nổi chết)

Giữa sống và mình, giữa chết và mình không ngăn cách đừng tìm kiếm. Đi vào đám đông,

ngủ cô đơn trên giường bệnh hay sẽ nằm mãi mãi ngoài nghĩa địa vẫn chẳng có gì khác lạ.

Đứa trẻ bị hắt hủi đòi được dong chơi hè phố cùng người thân hay nằm giữa cánh đồng đêm sao mùa hè mà ngó.
Chân lí ngây thơ là đứa trẻ đặt trái tim lên bàn tay ngửa và muốn mọi người bắt chước.
Hơi thở sẽ chuyển dời kẻ tình địch lạnh lùng bí mật như đêm khuya lẫn lút ngoài bãi trống – định luật tự nhiên êm như một hơi thở ấm đầu tiên trở lại.

Bài thơ của tháng Giêng [↑](#)

Con đường chưa ai tới
Màu hoa nào chưa ai trao nhau
Những nghĩa chữ còn hoang
Câu thề thốt lạ thường
Nơi không gian còn tiết trinh

Lửa ấm cho lời nói
Những đêm sao ở mắt nhìn
Bắt đầu từ trao tặng
Bắt đầu từ một lần hò hẹn
Cách nắm tay ghen ngào
Ngón tay âm thầm trò chuyện
Những bước chân thả rùng
Chạy trên cỏ sắc
Sợi tóc đen như một chuỗi cười

Trên chúm môi lá biếc
Những chòm hôn vội vàng
Làm những vì sao đổi ngôi
Anh muốn làm mới tình yêu

Thuở nhớ nhung chất ngất
Tưởng khoảng đường liên hành tinh
Giữa phố đông đón đợi
Những ước mơ hiền đi cùng mọi người
Trong vòng tay ôm xiết
Ý nghĩa những ước mơ
Những ảnh hình nghĩ chết

Anh phải làm mới tình yêu
Như sửa sang nhà cửa
Như xây dựng thành phố
Như vun bón ruộng vườn
Như nhìn vào vũ trụ
Khi thế giới vừa dựng
Sẽ mời mọc tình nhân

Khi mặt trời vừa thức
Đòi gặp mùa xuân
Cho làn mi lá ngủ
Cho khoé mắt biển sâu
Cho đôi hoa bát ngát
Bài thơ tình đã bỏ
Ngôn ngữ thiên nhiên của mọi tình duyên là một
Phải làm mới tình yêu
Coi chúng ta là những người thứ nhứt
Trên trái đất này biết yêu nhau

Để những cặp tình nhân khác bắt chước
Để con cái sau này không khổ đau.

Nói về dĩ vãng

Hỡi Liên những Liên và Liên

Làm thế nào để quên được nhau. Hạt mưa
kia long lanh nổi nhớ niềm từ biệt, hoàng
hôn bàng hoàng màu khói nhạt. Hôm nay
quê hương từ bỏ, anh đau đớn làm đứa
con hoang đầu xó chợ.

Hỡi Liên những Liên và Liên

Dù một chút, đau thương, từ chối, tổ quốc
ta chạy dài trên địa ngục, xòe mở hai bàn
tay anh khóc đỏ – những ngón tay gầy
trơ xương chon. Con đường đi buổi chiều
hấp hối, ôi buổi chiều sương mù.

Hỡi Liên những Liên và Liên

Anh muốn nghe một bài hát buồn – lời
anh không thành điệu – muốn nghe một
bản hát buồn. Thí dụ. Trưa nắng giữa
ngã năm ngã sáu có chợ có ga, đường tàu
mải miết. Bóng tối lặng thinh em hát lên
làm sao mà chịu đựng, hoa lá chia sầu. Một
góc bàn anh hôn màu gỗ trống.

Hồi Liên những Liên và Liên

Chẳng là anh nông cuồng kiếm tìm tổ quốc vậy em biết không. Mà tổ quốc ngàn đời nín thở vì trời thì xanh mà khổ đau nói sao cho hết. Chẳng là anh chót yêu em vậy em biết không? Mà khi yêu nhau, trong những đêm sao hằng hà, làm thế nào để quên được nhau.

Hồi Liên những Liên và Liên

Chiều trên phi trường [↑](#)

Chiều trên phi trường anh bỗng nhớ em, nhớ chuyến đi xa ước hẹn. Đây mùa xuân không đến, những đám cỏ hèn bên diện tích xi măng khô, bánh thép lẫn nhanh thành chấn động cuồng điên, sự đổ vỡ của vô vàn ảo vọng, thuyền không gian chở người đến mùa đông tuyết giá đang già, anh ngồi lặng nhìn anh ở lại.

Bầu trời nắng như màu bơ vơ, nắng nhiệt đới xoè bàn tay run rẩy.

Tiếng động cơ xô anh vào bể, trên cát lầy lún mãi, tuổi thiếu niên chạy về nhảy múa trên tóc anh và gọt. Mày đã trồng những mặc cảm sum suê trên thân đơn, những rễ chùm ác nghiệt luôn tới nỗi tuỷ mày, biết không một loài cây ăn thịt. Mày đã đội vòng gai nhọn trên đầu,

máu tuôn, gai tằm độc làm rửa dần vô thức.
Thôi mày hãy ôm khối lửa đỏ, định mệnh mày
cừu địch, những hân hoan ngu tối cùng tự do khôn
nạn.

Một lần anh hỏi em: nếu anh cho em một điều
ước duy nhất trong một đời, em phải chọn?
Trong hộp đêm vừa đủ gió lửa giả thán thở
ở quê hương đã mất, có tiếng hát sâu dày
như quá khứ, giữa chúng ta, những người tình
đã hắt hủi anh, những người tình em liệng vào
quên lãng, anh dẫn em đi những vòng quanh
quẩn ngoài hiện tại để em nhìn vào mộng, em
đáp: em xin được đi xa.

Điều chẳng khi nào anh tưởng đến. Như tình
yêu buổi ngày thơ em vẫn còn hồi tiếc.

Anh biết trả lời sao? Bởi anh thường tự phụ
hồn anh dài bằng vô cực năm ánh sáng cho dù
mãn kiếp anh chẳng thể nào vượt hết. Bởi anh
thường hổ thẹn khi nghĩ tổ quốc của riêng anh,
người mẹ thất lạc anh tìm kiếm, sẽ không
nhìn được mặt anh.

Ngày qua ngày, rồi em từ biệt, mang theo tình
yêu còn sống sót của hai đứa, tám chấn đờn
của kẻ nghèo ngày đông tận, anh trần truồng,
dòng suối cạn từ nguồn không hay biển khơi
vẫn vỗ vập.

*Anh đưa tiễn em, gửi theo những giấc mộng
giấu kín hết đời, em lên đường và anh chỉ còn
chân tay tê nhạt vô duyên như xứ sở tang
thương vì bom đạn.*

*Chiều trên phi trường anh bỗng nhớ em, nhớ
chuyến đi xa hẹn ước.
Không bao giờ nữa.*

Một chỗ trên ô tô buýt ↑

Tặng Nguyễn

Buổi chiều vào chật khoang xe. Đèn thấp lên.
Tiếng máy nổ bỗng thành tiếng cười dài
Mưa xuống bên ngoài, ngoài cửa sổ. Những bàn
tay níu lấy vòng sắt lạnh
Mỗi ngày chúng ta đứng bên nhau không quen
nhau
Thân mật ngó lên mái tóc rối nền trời khuya
Ngó vào mắt hoang xa dòng sông không bờ
Sau một ngày làm việc em mơ về khói ấm khuôn
mặt riêng
Tôi nghĩ về cuộc đời thăm thăm hàng ngày
Trên những thành ô tô buýt người ta xô chạm vô
tình
Tôi bám chặt cửa xe xin một chân đứng
Nhớ đến chúng bạn: một người bên Xóm Cỏ một
người ngoài Phú Thọ
Muốn gặp nhau mang cảm tình qua hai chặng
đường len giữa đám ồn ào

Chuyến xe buýt chạy trong buổi chiều. Trời mưa,
mưa ngoài châu thành
Không tìm thấy bến không đỗ lại
Vai áo đã ướt đầy
Tóc em rét mướt
Một ngày mới bắt đầu với tờ báo phát hành sớm
gói trên tay
Xe còn chạy mưa hoài dòng sông hoang mắt bỏ cố
núi lấy cửa xe
Nhưng chúng ta không kiếm được một lời nào mà
nói

Bài hát buồn

Tặng Ngọc-Dũng

Anh cần đốt điếu thuốc ấy
Vì có nụ cười sau làn khói
Với màu mắt em hoàng hôn màu áo em
Trong buổi chiều miền đồi núi
Điếu thuốc như một lời
Trao gửi chưa thành nghĩa
Như tên em hay tên loài hoa nào biết được
Anh sợ những ngôn ngữ bơ vơ
Khóm rừng quên dưới thung lũng
Bầy cỏ hoang ven đường
Mọc lên trong hồn anh đại dột
Sau những chiều động bão
Những ngày kín sương mù

Nhưng điếu thuốc bỗng trở niềm hất hủi

Khói tím buồn
Vì chiều theo chân em sang bên kia đồi
Nụ cười mang theo
Không rót vì sao trên nền trời
Lẫn sau hàng thân cây cô đơn như mình anh
Màu áo nhòa tan
Còn tưởng ấy màu mắt lưu luyến

Em có biết sau lúc em từ biệt
Điều thuốc cháy trên môi như người bạn chết
Hơi nóng khô nhành củi gãy tàn
Em có biết em cúi nhìn vào trang sách
Những chữ hoa tưởng tượng bắt đầu
Nguồn nước dữ cuốn trôi vùi hận sâu đen tối
Chôn xuống đáy biển sâu

Rồi anh bước trên những chiều dốc lạnh
Con đường đuổi dài cánh tay người chết đuối
Cầu cứu thành phố bỏ trốn đâu
Căn nhà nào của em
Lưng đồi đầu rừng cuối đường mòn
Bên những chùm lửa ấm
Em có thấy hư vô đắp dưới mền tóc dày
Anh để mặc cỏ hoa ỉn nấu vào mắt anh
Cả thiên nhiên thở lên man mọi
Với hết tự do còn ở ngón tay ngón chân tóc
Với hết hồn thơ nghiền chặt giữa răng giữa xương
tủy
Như loài rễ cây độc
Anh chọn tình yêu không
Điên như đá

Bao giờ ↑

Tặng Doãn Quốc Sỹ

Dù sao mai phòng triển lãm sẽ đóng cửa
(Rồi mở thêm lần nữa
Để làm gì)
Vứt mẩu thuốc cuối cùng xuống dòng sông
Mà lòng mình phơi trên kè đá
Con thuyền xuôi
Chiều không xanh không tím không hồng những
ống khói tàu mệt lả

Ai xui rằng mùa mặng chưa tới
Mà mùa về mặng thôi chẳng ngọt
Vườn mặng rừng thán sáu đêm sâu
Muốn làm người học trò mười bảy tuổi
Đạp xe trên đường đồng
Bông mía trắng những căn nhà ngủ dưới cây
Sẽ thăm những bà con thân thuộc
Một người em hay một bà dì
Trời sẫm

Như mắt
Như ngõ hoang hồn này
Hôm nay
Nghe lời hát quen quen
Người đàn bà ấy mang tên
Lời từ biệt
Trên một sân ga vắng

Tiếng kèn trầm của một chuyến ô-tô-ray
Đầy dĩ vãng

Nếu đã đi từ Hà Nội xuống Hải Phòng hay sang
Bắc Ninh
Nếu đã đi từ Saigon xuống Vĩnh Long hay lên Thủ
Dầu Một
Chuyến xe vẫn chỉ thuộc một mình
Như kẻ say rót rượu lấy mà uống
Cho vui thêm cuộc hành trình
(Đúng rồi những người thù ghét thơ tôi ơ)
Cuộc hành trình hoàn toàn cô độc.

Dạ khúc ↑

Anh sợ những cột đèn đổ xuống
Rồi dây điện cuốn lấy chúng ta
Bóp chết mọi hi vọng
Nên anh dìu em đi xa

Đi đi chúng ta đến công viên
Nơi anh sẽ hôn em đắm đuối
Ôi môi em như mật đắng
Như móng sắc thương đau
Đi đi anh đưa em vào quán rượu
Có một chút Paris
Để anh được làm thi sĩ
Hay nửa đêm Hanoi
Anh là thằng điên khùng
Ôm em trong tay mà đã nhớ em ngày sắp tới

Chiếc kèn hát mãi than van
Điệu nhạc gầy núa nhau tuyệt vọng
Sao tuổi trẻ quá buồn
như con mắt giận dữ
Sao tuổi trẻ quá buồn
như bàn ghế không bày

Thôi em hãy đứng dậy
người bán hàng đã ngủ sau quầy
anh đưa em đi trốn
những giày vò ngày mai

Sầu khúc

1.

Đêm về khuya tình đã vắng như màn trời
Này em đan cho anh những ảo tưởng
Vội ngậy thơ nào em còn sót

Ngày chưa lên gió cuồng trong hắt hủi
Bạn bè chia tay ném bỏ lại cô đơn
Một mình anh mang nặng

Con đường quen anh bước vào con mắt ráo hoảnh
Và chua cay rơi lá rụng trên hè
Vùng biển đen dăng chùm anh tịch mịch

Nỗi đêm im bập bênh hòn đảo nổi
Bỗng trôi đi bàng hoàng

Hãy trối lại bằng tóc xoã như hồn em ngơ ngác
Cây mải miết không thừa rời lưu luyến
Đừng vội ném chuỗi cười xuống huyết lạnh
Trên môi anh cúi nhìn dấu tích mối sầu

2.

Anh chìa hai bàn tay khô héo
Nỗi tự do buồn phiền
Hai bàn tay những con đường cỏ cháy
Mùa hè thiêu đốt cả cô đơn
Em giữ lấy
Anh còn đâu ngoài nỗi chết ôm ghi
Trong bóng đen trơ trụi nơi vàm sông
Anh tìm kiếm
Tuổi ấu thơ hòn cù lao xa khuất
Và tình yêu như đám lau buồn
Vàm sông nước xoáy như tiếng cười thẳm
Ở sau lưng ở trước mặt
Anh thả người trôi nổi

Toàn thân anh rũ liệt
Những loài rắn rết đĩa nhờm
Nâng niu như đồng loại
Anh vẫy hai bàn tay chơi vơi
Gửi lại niềm trong trắng sót thừa
Tặng phẩm đón hèn
Anh từ biệt

3.

Người con gái tóc dài
Đêm lạnh trên đầu núi
Trời sao chùng lẳng quên
Câu chuyện tình ngắn ngủi

Khúc romancero
Chàng gi-tan máu nóng
Nostalgic Blues
Chàng mọi đen lạnh lùng
Khúc xuân tình kĩ nữ
Là chiều nơi mắt em
Là chiều nơi nghĩa địa
Sầu nhỏ chôn chuyện tình

Đây là một bài ca
Kể rằng nàng đã chết

Đây là một bài ca
Kể rằng nàng đã sống
Cuộc đời như vết chém
Máu chảy xối từng hồi

Máu chảy mãi rồi ngừng
Thành lời than rỉ rả
Nàng hấp hối và chết
Như một bài ca thương

Khi đêm chạy trở lui
Người nào thổi harmonica
Tôi đến bằng mọi cách
Tiếng kèn khóc oà

Mưa bắn sân ga
Toa tàu hạng ba
Chuyến xe hàng ồm ỷ
Thổ mộ con ngựa già

Đường mòn đưa đến huyết
Đưa trẻ con thổi harmonica
Trong hoàng hôn tóc rối
Tiếng kèn khóc oà

Từ biệt nàng tôi hỏi
Em đã chết rồi chẳng?
Trong quan tài nàng đáp
Ôi đất lạnh mưa băng

Tôi tìm thần chết hỏi
Nàng được tự do chẳng?
Thần chết câm và điếc
Tôi nắm tóc bắt gặt đầu
Và trở về dương thế

4.

Đêm nào em không ngủ
Cái chết vuốt ve môi em bằng những móng tay
buốt sắc
Bầu trời sắp tan vào nước mắt
Bởi anh mang nhốt lời yêu đương trong đáy mùa
đông
Và giấu ngọn lửa âm thầm huỷ thiêu kí ức

Em biết không? Em biết không?

Anh chồi từ một nửa thế giới
Thế giới sương mù trong trí nhớ
Muốn chạm vào đỉnh nào bén nhọn của thân em
Anh đụng tới loài côn trùng kinh hoàng đang thở

Em biết không? Em biết không?

Trong ngục tù giam giữ những than van
Người ta kêu một mình
Thành tiếng động dừng dừng đồng sắt rỉ hoen rơi
đỏ
Não óc anh hàng chấn song nguyên rửa

Em biết không? Em biết không?

Khi em đi qua những đường phố giẫm nát những
giấc mộng theo đòi
Hi vọng dội lên trong mọi hồi trống rỗng
Anh nắm hai bàn tay anh nhớ tàn lá về chiều
Khóc thờ ơ ngoài không trung

Em biết không? Em biết không?

Anh đốt dần xác thịt như cành mọn
Giữa chiều mùa đông ở đây trong cốt tủy
Tuyệt vọng trần trỗng
Anh mong em ngủ yên thân chết kiên nhẫn chờ
trọn kiếp

Em biết không? Em biết không?

5.

Hắn bước ra giữa sân khấu diu theo một bóng hình tưởng tượng. Không, một bóng hình trong suốt. Hắn gục đầu vào vai người ấy mà khóc, không nước mắt, chỉ thấy hai luồng khói đục thở ra theo lỗ mũi mờ mịt cả gian phòng làm sặc sụa khàn giả. Nhiều người cay chảy nước mắt nguyên rửa trò đùa vô ý thức. Mặt hắn bôi vôi trắng như tường môi hồng như trẻ con. Hắn nhẩm nhó: tôi làm sao khóc được, lệ buồn có thể nhỏ, như da mặt làm bằng vữa, tôi làm sao khóc được trên khuôn mặt bất động này. Nói xong hắn nháy chân sáo, quần căng vào nhau mà không ngã xuống sàn treu chọc khán giả. Một người la: trò hề mà nhạt lăm, mà phải ngã lộn mào như con vật nào thảm hại nhất cho tao cười với chứ. Hắn ngơ ngẩn, đứng im hai tay buông thõng, người ta cười, hắn không hiểu, người ta cười. Hốt nhiên người hắn bay lên lơ lửng và bơi trong không khí, hắn ném bỏ hết quần áo bốc mãi lên trần rồi biến mất.

Hắn lại chạy ra giữa sân khấu. Lần này hắn đứng về phía bóng hình trong suốt, đó là một người đàn bà, gục đầu vào vai tên hề bây giờ thành tưởng tượng. Đó là một người

đàn bà thật đẹp. Người đàn bà khóc, tên hề đang đóng trò, khóc nức nở. Họ đang chia tay nhau, không thể nhìn thấy hai người cùng một lúc, họ ngăn cách nhau bởi chỉ có một người, người độc nhất là tên hề. Người đàn bà thở than ấy tên hề than thở. Đồ ngu dốt khốn nạn, đồ kiêu căng hợm hĩnh. Tên hề trở về vị trí của hắn, giơ tay xô mạnh người đàn bà đẹp đã hoá ra trong suốt. Hắn ra dấu với khán giả người đàn bà đã ngã, đang quỳ mọp níu chân hắn, hắn lấy chân đá hất, mặt ngừng lên lấy dáng thiếu nảo của đại đế Napoléon trong trận chiến Waterloo. Người đẹp đang lết lại gần như con sên hèn yếu, hắn cầm lên tay và liệng vào buồng. Một con chim bay ra, con diều dữ tợn đáp xuống vai hắn, thân hắn nghiêng ngả như một pho tượng mất đế. Hắn rút trong người lấy khẩu súng và bắn ngược lên vai, khẩu súng phun nước ướt hết hai gò má. Con diều bay lên, móng sắt lột tước y phục của tên hề, mỗ mỗ lấy mặt nạ. Tên hề hiện nguyên hình là Napoléon, Napoléon mắt môi đang khóc. Mà chỉ là tên hề buồn, tên hề buồn nhất thế giới chẳng làm ai cười nổi.

6.

Như rừng cây trụi lá
Thở bằng cành khô

Cơn mộng hiền lành trở nên điên dại

Gỡ những lằn tóc cháy
Nhìn vào mắt nhau
Con mắt thâm quầng như vết cắn

Trưa một màu Minh Châu
Trời hẹp hòi khôn kể

Phiêu lưu mãi là một nhà tù
Dãy tường câm chuyển động
Trên một triền vực sâu

Vũng nhỏ giữa bàn tay khô héo
Mang dấu tích tình yêu
Là những niềm bối rối

Chút hương trong miệng đắng
Như Minh Châu còn đây.

7.

Anh trở thành giấc mộng
Đường cỏ hoang em trở về
Đáy huyết sâu hồn tóc cũ
Không ai biết chúng ta yêu nhau
Cuộc biệt li nơi hư không
Con mắt nào ngó thấy
Mỗi lời như ngọn lửa
Đốt những kỉ niệm tội lỗi

Anh bỏ trống hết cuộc đời
Những buổi chiều ban mai
Những nhớ nhung bầu trời
Những vuốt ve trên bàn tay
Âu yếm trên da mặt
Không gian trong tay ôm
Thời gian trong máu chảy
Anh bỏ trống hết mọi người
Những người đẹp như hi vọng
Những người thân như quê hương
Những kẻ thù một kiếp
Những bạn bè không rời

Em đã chết đã chết
Trong im lặng hết thảy
Hàng hà nổi trống không
Của đỉnh cùng tuyệt vọng
Ôi đêm nay đêm nay đêm nay
Lăn lộn cùng gai góc
Trong hốc đá tối tăm
Đón đau ghì lấy em
Anh chỉ là giấc mộng

Một mình em vẫn biết
Chúng ta đã yêu nhau
Rồi anh sẽ ném trả
Hết nước mắt hết giọng cười
Hết phách hồn trí tuệ
Cho rừng sâu lịch sử loài người

Đến gặp em chốn ấy

Trời mưa đông bao nhiêu ngày
Con đường bằng thái dương
Khoảng chúng ta cách biệt.

Đêm ↑

Tặng Duy Thanh

1.

Những đêm nào chiến tranh đã quên
Con mắt đen niêm im lặng
Anh vẫn đi hoài trong thành phố
Cô đơn
Trưa nắng cháy
Vào sâu trong ghẻ lạnh
Với máu trong tim
Chảy nhanh như máy móc đau ốm
Ở cuối đêm
Em rũ tóc nói những lời mê sảng
Những ám hiệu
Của mặt biển đen không
Tình yêu tuyệt vọng
Anh xé tóc em cùng những cành lá chết
Mùa thu
Ghi thương tích nơi cườm tay
Khoá chặt
Anh xô ngã em từ chóp đỉnh hạnh phúc
Khuôn mặt vỡ tan
Như cẩm thạch
Như nước mắt

Như muôn đời
Không hối hận
Con đường anh phải đi một mình
Trần trường dã thú
Đón anh ở cuối đường
Hố sâu vĩnh viễn
Không có em

Bên kia bức tường
Anh bị nhốt trong trại hủi
Tiếng ngàn năm em gọi
Yêu nhau hết một đời
Hết một đời chưa đủ
Còn kiếp nào gặp nhau
Anh nguyên rủa
Lời thẳng du đãng
Đừng ràng buộc thiên tài
Con chó vào cột nhà
Cho đi hoang làm cơn lốc bi thảm
Cuốn ngay chính mình chết theo không gian

2.

Đêm tuôn dòng máu chảy
Mạch mở ngỏ hết rồi
Kẻ kia cười mọi rợ kẻ kia cười
Tương lai đây chùm nho
Như trò chơi
Nó nói
Tự trói hai tay lại
Hạnh phúc sẽ đi tới

Mặt mũi dùng làm gì
Mọi người là đồng đội
Trí não dùng làm gì?
Chân lí không lừa dối
Thiên tài dùng làm gì?
Để gây ra tội lỗi

Anh gọi em suốt hai bên thế giới
Mùa thu đâu rồi? Sao bây giờ mùa xuân
Anh đòi em đòi em hôm nay
Không cần tương lai vo trong tay như hòn đất
Không cần cuộc đời bằng hào quang vệ tinh
Anh ráp lại những mảnh ngọc đốn đau
Khuôn mặt em không nhìn thấy
Trên môi anh những cạnh sắc ghim vào
Trong hồn anh hàm hố bắt đầu đào

Kẻ kia cười mọi rợ kẻ kia cười
Thiên tài không tình yêu giống như con lợn lòi

3.

Đêm hiền từ nhỏ to trên trán
Màu đen sáng đủ ngó vào nụ cười
Có đấy không này em mưa chan hoà
Trên ngực trên ngực em bát ngát
Một lần không gian xảo hết cả nhiệt tình
Đầy rất đầy hai trũng tay
Người ta bảo đêm tháng giêng cỏ cây hiện thành
người
Anh bảo em chúng ta hãy là

Những cây leo yếu đuối
Những cỏ non dại dột
Mùa xuân đòu em trong quán quít chờ đợi

Da trắng như tiếng hát ở trên trời
Anh cúi hôn cánh môi tím màu đêm mà thương nhớ
Từng chút một từng chút một
Em biến thành pho tượng rực rỡ
Anh biến thành thiên tài ngâm thơ

Trong đầu là hư vô
Trong mắt là hoang đảo
Trên môi là thần chú
Trên tay là trống không
Cả đời là sa mạc
Cả tôi là tự do

4.

Những giấc ngủ xiềng xích
Cuộc lưu đày thêm xa
Tôi trốn về lẫn lút
Đất đai không tìm ra
Đâu cũng toàn quỷ sứ
Giấu cột tôi ngây ngô

Cớ sao nhà người khóc
Muốn làm người là điên
Con người thì cô độc
Không phép thuật nhiệm màu

Tôi khóc mặt tôi khóc
Bầy quỷ nhẩy xung quanh
Tôi khóc hoài tôi khóc
Và chúng nó phát điên

Chúng tước lấy tiếng nói
Giam tôi trong bóng tối
Tôi khóc không ra lời
Và tôi đi lang thang

Tôi đi tìm tiếng nói
Cho cổ họng của tôi
Tôi vẫn khóc vẫn khóc
Hết linh hồn mới thôi

Tôi đi tìm tiếng nói
Cho ra tới ban ngày
Người ta nín lại hỏi
Cớ sao chịu đọa đày

Cớ sao mà không nói
Nhìn người như điên khùng
Thằng khùng điên khó hiểu
Đuổi ra khỏi cõi đời

Tôi nhìn người tuyệt vọng
Tôi nhìn người khấn cầu
Linh hồn tôi rách nát
Lời nói còn ở đâu

Cũng như loài quẻ sứ
Người đầy vào lãng quên
Tôi khóc người không thấy
Suốt đời làm thẳng diên

Tôi khóc nào ai thấy
Thẳng diên vẫn đi tìm
Đất đai và tiếng nói
Bởi đêm dài lặng câm

5.

Đêm nay anh không ngủ, anh cô đơn, anh bị chiếm đoạt

Còn gì chỉ là kỉ niệm, kỉ niệm ở ngày mai một lời nói thoáng

Anh ôm ghì sự bất lực đói khát, mũi dao nhọn giữa lòng tin

Thân thể này không của anh cũng không của em

Đó là nỗi giận dữ chẳng muốn nguôi, nỗi giận dữ của con bò rừng

Người ta quờ trước mắt tấm nhung đỏ và sửa soạn đâm trên lưng

Con bò rừng lồng lộn rồi quỵ xuống (tiếng vỗ tay ào ào) nhưng kháng kháng không chảy nước mắt

Có phải là ngu muội?

Anh thề với em rằng

Anh không bao giờ biết chảy nước mắt

Dù bao nhiêu đêm nay anh vẫn thề bảo: đêm là

gì? Nếu không là những dòng lệ
Những dòng lệ không một màu không đau xót

Người đàn ông khóc vì phải khóc
Như anh phải ôm em và tủi cực vô cùng
Cuộc đời cứ mở tròn những con mắt thản nhiên
nhìn tội lỗi
Còn anh chụp lấy tội lỗi bỏ vào miệng nuốt
Cho mọi người ghê tởm. Cho em xa lánh anh

Tặng Mai Thảo

6.

Vừa có một ngôi sao băng ngoài trời
Ngôi sao lạnh lẽo một giọt lệ đơn côi
Em nhìn rõ trong mắt anh

Khuya khoắt
Như mặt đường xa lánh bờ sông
Phải anh thường làm thơ
Bằng dáng điệu khổ sở
Mười đầu ngón tay rưng rưng môi sầu lúc nửa đêm
Ngón tay anh đẹp như ngòi bút
Những rễ cây những mộng mị bàng hoàng
Hai giờ đêm trong tiệm rượu
Em còn nhìn anh
Giây phút chết khoảng cách ngăn hai người

Cuộc đối thoại âm thầm
Khúc tình ca não nùng
Chiếc máy hát cũ đầu kim mòn

Thời gian cháy tàn những đầu thuốc lá
Đừng trối anh vào trần gian bằng mắt em nhìn kia
Đừng ngồi trước mặt anh Minh Châu
Khuôn mặt anh xấu xí anh thù em
Dù em là Minh Châu
Dù em là Phương Thảo
là Liên là Liên là Liên còn trong Hà Nội
Đã mất
Tiếng cười tan thành khói trên những búp tóc rối
Quên anh đi về căn phòng của em đóng chặt cửa sổ
Căn phòng nhốt ý nghĩ mệt nhọc trời gần sáng
Anh muốn được một mình
Đứt đoạn
Ôm những quây hàng bàn ghế như nhau
Nghe thấy không nghe thấy không
Sao em lại bật lên tiếng khóc
Minh Châu Minh Châu Phương Thảo Phương Thảo
Liên Liên ơi

7.

Những bài thơ tình không viết được
Những hồn ma hoang đầu ngọn cây
Xác chết rửa nát
Trong kẹt rừng khô
Đêm thức dậy mở mắt mắt đã mù
Hai con sâu nằm trên chân mày đang khoét lỗ
Con quạ hôi hám mở lồng ngực bay lên
Mỏ ngậm quả tim dựng hình ảnh đời người
Đời người thản nhiên như tên gọi

8.

Hơi thở của người đàn bà ngoại tình
Màu da trắng nõn man trá
Đường môi cong chẳng một niềm hối hận
Vội vàng như sóng say
Núm lưỡi lửa cháy tan lời ân ái
Khi chọn đường tội lỗi
Nên lặng thinh
Mặc cho ác mộng
Đồng loã với bóng đêm
Suốt đời trôi nổi trên luyến tiếc
Mặt biển ngu đàn mặt biển ngu đàn
Không đông bão
Cho chạy trốn mùa xuân
Mùa xuân làm gì trên mặt biển không
Trên trời không
Cơn gió lớn chìm tôi xuống đáy thủy cung
Và tôi nhìn màu ngọc bích
Màu ngọc bích thơm hương hoàng lan
Hoàng lan mềm như ngón tay trong sạch
Thời con gái ủ dưới mái tóc râu
Và tôi không còn nhớ thương
Không còn tỉnh dậy
Không còn là con rắn điều ngoa
Tôi là cây san hô giờ những cành hối hận
Và nước biển mặn nồng hơn nước mắt
Và không ai trừng phạt

Tặng Trần Thanh Hiệp

9.

Một giọng trầm đêm
Niềm cô độc sâu
Nét nhạc xanh cung thương đen
Mi mắt trữu mùa đông cũ
Cái chết bốc hơi
Tiếng kèn rách vô hình đáng
Người con gái áo đen xoã tóc ngất
Hai cánh tay dài quần quai hai con trần hiền lành
Không khí nhiễm độc
Đập vỡ
Quá khứ hỗn xược trên da trống
Ném mảnh chai lên mặt trời mù
Nói thầm nói thầm
Mưa rét mướt
Thời gian dần trừ khử
Giọng như hơi cháy dưới sình lầy
Nhát búa hoảng hốt
Tương lai thét đón đau
Lửa ma trời vụt tắt
Tiếng cười dữ tợn
Người con gái áo đen
Thổ máu
Cái chết bốc hơi chóng mặt
Nôn xuống chân giận hờn đá sỏi
Đập vỡ đập vỡ đập vỡ đập vỡ
Niềm cô độc sâu
Giọng trầm đêm hút

10.

Có ai gọi tên tôi giữa phố, phố vắng và cái tên âm lên sự thù hận. Tôi dừng lại trả lời: để cho tôi yên với tất cả đêm nay đang ngấm vào máu tôi. Không phải em gọi đâu, anh biết, em chẳng cần rõ tên anh mới yêu anh, với em anh chỉ gồm chân tay mặt mũi hơi thở và nỗi cô độc em bằng lòng ôm ấp. Anh thán phục, anh yêu em khi em che chở vuốt ve nỗi cô độc ấy, em muốn nó sáng rực như mặt trời đốt bóng em, tận cùng tâm khảm em lùi thối nhớ thương những điều không nhớ được.

Có ai gọi tên tôi giữa phố, phố hoang sợ cái tên lẫn như một xác chết nhập hồn. Tôi dừng lại níu giữ lấy đêm tối lại: để cho tôi yên, đồ khốn kiếp tôi không phải cái tên, tôi là một người không bao giờ biết giết người. Anh không phải là một cái tên, sao người ta cứ gọi như hú kêu loài ma quỷ? Mỗi lần muốn gặp anh em chỉ việc chọc dao thẳng vào tim, máu sẽ chảy và anh tới theo con đường máu tinh khiết ấy. Anh sẽ uống những giọt máu thơm tho của tình yêu làm anh bất tử. Em mỉm cười héo hon, anh càng lúc càng khốc liệt em bằng lòng để máu chảy hết và yêu anh kì khôi.

Có ai gọi tên tôi giữa phố, ngay sau lưng phố cắt cái tên mọc hai cánh tay chơi với.

Tôi dừng lại rút khí giới, con dao của em, hét: Để cho tôi yên, quân vô lại, tôi sẽ không làm thơ nữa, tôi sẽ trừng phạt mày. Tình yêu anh đã giết em, trời ơi; anh hiểu, anh hiểu thấu mấy nghìn năm cái ngông cuồng rồ dại của anh, chàng Orphée đòi bỏ trần gian qua bao nhiêu miền địa ngục. Nhưng anh thì không bao giờ gặp em nữa, không bao giờ, vì anh đã nuốt chửng em hơn cả loài cầm thú dã man.

Sao không ai gọi tôi nữa? Tôi đứng im đây, vực sâu trước mắt, cái tên sau lưng. Sao không ai gọi tên tôi nữa? Tôi quay lại, con dao trong tay, cái tên chết điếng. Sao không ai gọi tên tôi nữa? Kìa đồ khốn kiếp, quân vô lại, tôi cầm dao đâm mày đây, không một lời cầu cứu? Đồ khốn kiếp.... Hoá ra tôi đâm tôi chết tốt. Cũng xong.

Đoản khúc [↑](#)

MỘT LẦN NỮA

Trời vừa đen
Vừa trở dậy
Mưa nhiều bên kia cầu
Mưa nhiều bên kia cầu
Sao li biệt
Lòng sầu trắc ẩn

Còn một chút tự do
Vừa đổ vỡ
Thôi đau đớn hoàn toàn
Thôi đừng kêu khóc nữa

NGOÀI

Tôi chẳng thể trở về
Trên con đường định mệnh
Mặt trời đổ máu
Tròng mắt đen chan hoà
Hấp hối trong buồng kín
Gió thổi tan biển khơi
Tên mình không môi gọi
Không lòng tay đặt lên
Thân khô như củi cứng
Cành cây sấu vừa rụng
Tôi chẳng thể trở về

LI NƯỚC TRONG

Là người mình yêu
Bên những miền xứ chết

Là đường con tim
Trên bàn tay lãng quên

Là trí nhớ không
Trong thời gian bất tỉnh

BÀI THƠ VUI

Một người treo cổ trên cành cây
Trong công viên giữa thành phố
Nhìn một phút cuối cùng
Đôi tình nhân hôn nhau
Xong
Thiếu nữ cười tinh nghịch như hòn sỏi
Ném lăn theo triền mái ngói

HAI NGƯỜI

Người đàn bà rũ tóc thành một cơn bão mận
Hương nồng chiều dòng kinh mùa hè
Người đàn ông co quắp chân tay
Hồn dưng không quần quai

TÍNH VẬT

Mẫu bánh mì ở góc bàn
và cốc nước trong như mắt đẹp
thôi để giấc mơ lên cỏ hoa
hiện hình nổi chết
từ ngón tay
hết cả niềm hồn hậu
người đau bằng màu bằng âm thanh
những ngày nghèo đói
ăn mày
cổ rúc tiếng cười lên cổ nỡn
tóc mai
phổ ngộ lên chiều mãi nhớ thương
người nhỏ muôn ngàn vết máu ra khỏi lồng ngực

là tĩnh vật
kể đi ngoài kia la vào mồm
sống

Đen ↑.

Một người da đen một khúc hát đen
Bầu trời đen sâu không cùng
Những dòng nước mắt
Xé nát thân thể bằng tiếng kèn đồng
Bằng giọng của máu của tuỷ của hồn bắt đầu ngày
tháng
Giữa rừng không lời rừng mãi trống không
Ném mình ném đám đông vào trần trường tử cực
hồn xác thịt
Tan vỡ hôm qua hôm nay kể gì ngày mai
Tội rằng không quên chẳng thể được quên
Vì Blues không xanh vì điệu Blues đen
Trên màu da nức nở
Trong hộp đêm
Bắt đầu chảy máu thầm kín khóc cổ họng mình
Ngón tay cầu lấy ống kèn như một bùa thiêng

Chọn ngoài thể xác ngoài thương yêu ngoài dữ tợn
Chọn thế giới va chạm những loài kim rêu gọi
Thời gian mềm
Không gặp thời gian
Không gian quay thành những vòng kỉ niệm
Rồi một buổi nào Blues hiện về xanh.

Thức giấc [↑](#)

Nửa đêm, mọi người ngủ ôm lấy mình
Một người khác trong giấc mơ
Trắng vừa xanh, đèn sân khấu, rất buồn rất buồn,
dạ khúc ca
Biển chấp chùng hằng thế kỉ xưa
Người lên tiếng khóc
Nô lệ nghìn năm nhân loại gục đầu
Chia tay cho ta đi như một loài cỏ cây điên dại
Như một hồn lang thang không gặp được bóng
mình
Xóa hờn oán ngày ngày sóng ngã cao đầu choáng
váng
Rời trời sáng chỉ còn sương trắng không nhìn thấy
mặt nhau
Đau như thú dữ cháy rừng. Ta đập tan hình hài và
thức giấc.

Về Quách Thoại [↑](#)

Còn gì chẳng?
Tôi bưng mặt khóc bên thềm cửa
Trời đất rưng rưng
Em không để cầm tay
Khi người thi sĩ ấy chết tro bụi
Không một lời trời trăng từ biệt
Mắt khép không đợi vuốt

Nửa đêm

Còn gì chẳng?

Tôi ngồi khóc bên bờ sông trôi mãi

Em bỏ đi

Những người thân nhất đều hát hủi

Giữa xứ sở đau thương tôi chịu đoạ đầy

Khi người thi sĩ ấy đã gặp

Người tình ngàn đời là vô cùng

Trong hồn đất

Còn gì chẳng?

Tôi bé nhỏ và tôi than thở

Em bỏ đi

Em cũng chẳng trở về

Nhưng vì sao rụng bống đầy lẽ nhân gian

Người thi sĩ bay vào miền đất lạ

Không nhớ mảy may biển gió cát muôn trùng

Ở đây tôi còn mở mắt

Dù linh hồn lang thang

Thành phố

*Rất nhiều khoảnh khắc, bỗng nhiên hè đường tách
lìa khỏi linh hồn, rồi những mặt nhà những chòm
cây xe cộ nghĩa là thành phố đáng ghét như thù
nghịch, tôi bơ vơ suốt buổi chưa hết kiếp buồn
phiền. Tôi, kẻ tội đồ vượt ngục, những vách tường
hắt hủi những tiếng động nguyên rửa, muốn một
hồn người yêu đương mà không gặp nên thành*

phổ là nơi đầy ải gớm ghê vì chứa chấp những cô đơn chống chọi. Ngó xuống mỗi viên gạch, nhìn lên mỗi cây đèn đủ thấy sự khinh ghét lạnh lùng. Tôi trốn chạy, ngoại ô thì gầy yếu, ngõ xóm rồi rấm hơn lòng mình và những vuốt nhọn mơn trớn.

Mỗi giọt lệ là một lần buộc tội.
Một nụ cười là một lần xảo trá.

Tại sao Thượng Đế cứ bắt buộc phải là Thượng Đế? Những con chuột chù bắt buộc phải làm những con chuột chù? Ngoại ô chơi với bên dòng dây điện mỏng con đường hẻm cụt và chuyển xe già. Mưa trôi xuống bùn nhơ, không còn linh hồn để khép kín, mọi vật rã rời, chẳng biết có nên thương tiếc chẳng?

Một người đàn bà đẹp chít khăn tang – cái đẹp của khăn tang trên khuôn mặt sầu muộn – cầm tay rủ tôi bỏ đi. Về những đôi cỏ may hoang vu nằm với nhau, chẳng dám trông vào mắt nhau. Mùa Hạ trôi cao dưới chân đồi bát ngát, màu đất xám, nổi cô đơn dần nhỏ lại hoá tôi thành thứ rễ cây kì lạ. Tôi khiếp hãi hỏi: Nàng nghe thấy gì không? – Một thứ hương thơm toả ra từ thân thể chàng – Không phải – Chiếc khăn tang trên tóc em quấn lấy cổ tay chàng, tiếng hát xa vời của kỉ niệm. Tôi la lên: Không phải, nghiêm khắc nhìn người đàn bà. Cái nhìn độc ác ấy giết chết người đàn bà, nàng vẫn còn đẹp khi sầu muộn. Tôi đắp mộ nàng bằng vòm trời yên tĩnh lấy của mùa Hè

đang có đây, liệm xác nàng bằng cả đôi cỗ may êm ái vô cùng. Tôi nói: Hỡi em! Em không nghe thấy gì thật sao? Lời rên xiết của những thành phố tro bụi hơn chúng ta. Hỡi em! Em sung sướng biết chừng nào, em nằm đây da thịt nở lên cây cỏ, còn anh, anh phải quay về héo mòn cùng gạch ngói.

Tôi trở vào thành phố thấy thành phố nhớ thương tôi. Tôi đi bên phía trái, những thanh sắt nhọn xuyên

thủng ngực, người ta muốn giày xéo tôi cho đỡ chướng mắt. Tôi vẫn đứng vững và bắt đầu người ta run sợ. Tôi bảo mọi người: Hãy đi sang bên này, chối bỏ những thói quen ngu muội của người, chúng ta sẽ gọi bên này là bên phải. Không ai dám cười tôi, nhiều người muốn băng qua nhưng còn sợ chết giữa đường. Mặc họ dù thế nào tôi vẫn tiếp tục đi bên phía trái. Thân và hồn tôi nặng nề những kim loại. Và tôi đau đớn nhớ người đàn bà chít khăn tang trên đôi cỗ may hoang vu dưới trời cao mùa Hạ.

Tên người yêu dấu ↑.

1.

Trên đỉnh đèo Hải Vân
Nếu nhớ quê hương
Muốn chết

Vũ đạo Ánh
Chiến tranh vẫn còn (đến khi nào)
Đồn đóng sườn núi
Ngó biển không
Chiều chẳng mặt trời
Một mình rừng
Mây loã thể
Vũ đạo Ánh
Đập cụt cổ chai bia
Lấy súng bắn lên không
Đạn chì sẽ ghim ngực tao lép
Vũ đạo Ánh
Chim én vẫn bay đầy đàn trên trời chiều đường
phố ở Sài gòn

2.

Khóc đi Nguyễn
Mùa này gió biển thổi điên lên lục địa
Trời thành phố ngục tù
Màu xanh thoảng tiếng cười của kỉ niệm băng quơ
Canh bạc về khuya
Viên đạn lăn đã mỗi
Chiếc đĩa quay không ngừng
Rời đó bệnh tật và nghèo đói
Trở về căn nhà
Chấn chiếu héo khô
Giống chiếc quan tài của Thoại

Khóc đi Nguyễn
Trong giấc mộng hằng đêm

Sân khấu lặng thinh
Mưa dột trên sàn gỗ
Mồ hôi giữa ngực và lưng
Những hàng ghế thăm muốn hỏi
Sao không một ánh nến
Không người nào mang một vòng hoa
Ném lên nhà mồ ấy

Khi tỉnh dậy
Chẳng một ai ôm mình
Đêm dài tiếng kèn thê thiết
Thổi trên môi ung độc người nhạc sĩ đen
Tội lỗi nhét đầy con mắt ngây ngô
Kể lể toàn truyện tình vô vọng
Với một mình cầu lấy tóc mình

Khóc đi Nguyễn

Hơi thở ↑.

Tôi vẫn sống thiết tha dù không còn hình ảnh,
Dù không còn âm thanh. Làm sao tôi biết
được thế nào là tự do. Người ta tàn nhẫn
đóng cửa không thềm bố thí, tiếng kêu than
bóng hạnh phúc chỉ là kẻ ăn mày khốn nạn.
Hôm nào tôi thường lang thang dưới những
rặng cây, không phải là mùa thu hay mùa
đông cũng chẳng phải mùa hạ hay mùa xuân
Thời tiết đã trốn mất chỉ còn vùng trán và
trời, bàn tay và mây, mắt với hư vô. Tôi

tin rằng tôi sẽ nổi loạn, tôi sẽ làm cách mạng cùng những người anh em của một ngày chưa ước hẹn. Nhưng rồi tôi biết tôi đang chết, tôi đang yêu người đàn bà phụ bạc. Nàng cầu xé thân thể tôi, nàng giày vò linh hồn tôi. Nàng chỉ cho tôi trông thấy màu đen của tròng mắt nàng, màu đen xoáy sâu hun hút con đường địa ngục yêu đương. Tôi không nhìn ai hết.

Tôi phải yêu? Tôi níu lấy ngực nàng than khóc, giữa đêm dài tôi chỉ nghe tiếng khóc của tôi. Tôi còn nghe dưới lưng tôi cỏ hoang bút rứt, côn trùng nỉ non, thân xác phá hoại. Và buổi mai không bao giờ thức dậy nữa. Tôi phải yêu? Yêu hết tuổi của người tôi. Và tròng mắt nàng quay tít như vũ trụ trở lại ngày khởi đầu. Tối tăm. Hỗn loạn.

Tôi lết qua những đường mòn như loài bò sát tủi thân. Những buổi chiều quạnh quẽ không còn là chiều. Tôi nhớ lắm, tôi phải xé toang thân thể đập vỡ linh hồn để ném vào mặt trời cho sức nóng khiến tôi hoàn toàn vô tri giác. Tôi nhớ lắm, tôi nhớ tôi phải vượt qua muôn trùng cách trở bằng cánh thần linh đến nơi hò hẹn. Mà tôi tê liệt.

Khi tôi đã nằm giữa nơi sa mạc miệng đầy cát khô thì tôi không còn hình ảnh không còn âm thanh. Tôi vẫn hỏi thế nào là Tự do.

Tôi đã yêu ai trọn vẹn mỗi tình thơ dại. Trời
trắng rất nóng trong đầu ruồi bọ khoét mắt
Tôi vẫn sống thiết tha dù hôm nay chỉ
còn – còn vừa đủ một hơi để thở. Tôi vẫn
sống thiết tha dù hôm nay biết chắc chẳng ai
đến hôn vào môi mình cho thêm một hơi thở.
Người ta đã phụ nhau rồi, phải không em?

Đừng bắt tôi từ biệt ↑

Không không tôi không trút hơi thở đêm nay
Mặc thần chết đứng múa trên đầu lưỡi
Không không tôi chối lấy cả hai tay
Tôi còn muốn sống còn muốn sống
Vì lòng tôi chứa chan đau khổ
Vì hồn tôi tràn trề chua cay
Tôi là người là một người khác
Những người chết còn mở mắt đây
Hai bàn tay nắm chặt hư vô
Mà hình dung hạnh phúc ngày mai

Này thần chết không nghe
Sinh viên thợ thuyền nông dân Đông Âu nổi loạn
Này thần chết không nghe
Sự thức giấc của Bắc Phi khốn nạn

Đừng bắt tôi từ biệt
Vì cổ tôi còn chất đầy tiếng nói
Tôi đã bao giờ muốn chết
Vì quân thù sẽ được thanh thoi

Tôi còn muốn sống còn muốn sống
Thực hiện rừng danh từ của chúng tôi
Phải kể cách mạng hoà bình giải phóng
Và anh em nhân loại đời đời

Đừng bắt tôi từ biệt
Linh hồn tôi oan ức mãi không thôi
Hỡi thần chết cứ múa trên đầu lưỡi
Tôi chết không cười không cười

Nhân danh [↑].

Au nom du front parfait profond
Éluard

Tình yêu không trọn vẹn
Trong hồn mắt mỗi người
Cuộc đời hổ thẹn

Ngực cam không tiếng nói
Chất cười không thuộc môi
Giác quan đói khát

Đêm hẻm vây cửa sổ
Người ngồi quên thời gian
Tình cảm đòi mở ngõ

Bàn tay trợ tự do
Hoa chối từ tóc biếc
Hơi thở dẫn đo

Sự sống còn một người
Sự sống còn nhiều người
Những người vô tội

Nhân danh
Tình yêu tự do người
Tôi được quyền kêu gọi

Những người đã chết xin có mặt
Những người còn sống xin giờ tay

Hãy cho anh khóc bằng mắt em [↑](#)
Những cuộc tình duyên Budapest

Hãy cho anh khóc bằng mắt em
Những cuộc tình duyên Budapest
Anh một trái tim em một trái tim
Chúng kéo đầy đường chiến xa đại bác
Hãy cho anh giận bằng ngực em
Như chúng bắn lửa thép vào
Môi son họng súng
Mỗi ngã tư mặt anh là hàng rào

Hãy cho anh la bằng cổ em
Trời mai bay rực rỡ
Chúng nó say giết người như gạch ngói
Như lòng chúng ta thèm khát tương lai
Hãy cho anh run bằng má em
Khi chúng đóng mọi đường biên giới
Lùa những ngón tay vào nhau

Thân thể anh chờ đợi
Hãy cho anh ngủ bằng trán em
Đau đầu đặng
Đêm không bao giờ không bao giờ đêm
Chúng tấn công hoài những buổi sáng
Hãy cho anh chết bằng da em
Trong dây xích chiến xa tội nghiệp
Anh sẽ sống bằng hơi thở em
Hỡi những người kế tiếp

Hãy cho anh khóc bằng mắt em
Những cuộc tình duyên Budapest

12-56

Bài ngợi ca tình yêu [↑](#).

1.

Tôi chờ đợi
lớn lên cùng đông bão
hôm nay tuổi nhỏ khóc trên vai
tìm cánh tay nước biển
con ngựa buồn
lửa trốn con người

Đất nước có một lần
tôi ghi đau đớn trong thân thể
những dòng sông những đường cày núi nhọn
những biệt li rạn nứt lòng đường

hút chặt mười ngón tay ngón chân da thịt
như người yêu từ chối vùng vằng

Tôi chờ đợi
cười lên sặc sỡ
la qua mái ngói
thành phố đồng ruộng
bầu lấy tim tôi
thành nhịp thở
ngõ cụt đường làng cỏ hoa cống rãnh
cây già đá sỏi bùn nước mặn nồng
chảy máu
tiếng kêu

2.

Tôi chờ đợi
phổi đầy lửa cháy
môi đầy then thùng
vực xuống nhục nhằn tổ quốc
nhìn gót giày miệng uống tro than
nghe tiếng ca của một người không quen
của cuộc đời tình nhân

3.

Trang sách khởi đầu viết
mắt người cần ánh sáng
môi người cần mặt trăng
bàn tay đòi mặt trời
và ngực em tự do

của anh của anh tất cả

Em gồi đầu sương xuống
chuyện trò bằng bóng hình

Tôi đẹp như hình tôi
như cuộc đời
như mọi người
như chút thôi
anh yêu lấy em

Em là lá biếc là mây cao là tiếng hát
sớm mai khuya thức nhiều nhớ thương
em là cánh hoa là khói sóng
đêm màu hồng

Vòng tay dĩ vãng và bát ngát
chỗ yên nghỉ cuối cùng
dưới mắt sao dưới bàn chân những đứa con

4.

Tôi chờ đợi
một người không
nhiều người
ở thành phố thiếu thốn
ở làng mạc đoạ đầy
tôi là tiếng nói là tiếng khóc
những người bỏ đi hẹn trở về
những người mím hơi thừa chịu đựng
tôi chờ đợi

tôi là tiếng thơ là tiếng cười
mai Việt nam hỡi mai Việt nam

Mặt trời tìm thấy ↑

*Souvent je ne parle que pour toi
afin que la terre m'oublie*
René Char

*Gỡ mình ra khỏi trời buộc thời gian, con chim
không làm tổ trên trần nhà kín. Vài cọng rơm nhạt
ngoài đồng nội, hương của tóc em – anh
tưởng tượng.*

*Bỏ ngoài quá khứ, những hòn sỏi chìm xuống đáy
nước trong. Anh thêm khát.*

*Anh thường kể câu chuyện thần thoại. Chàng
hoàng tử ôm một trái tim trắng tìm tình nhân,
người làm cho tim chàng hoá thành màu đỏ trần
gian; vì màu trắng ác độc giết chết kẻ yêu chàng.
Kẻ ấy không bao giờ chàng được gặp, nàng chưa
đầu thai xuống thế.*

Và sau những chap chùng...

Tắm mền tương tư trên cỏ nhung thơ ấu.

Trời đêm nhiều sao trên mi giọt lệ những xa vời.

Chuối cười ngọc bích bồi hồi.

*Em: Cả thiên nhiên trải rộng chìm xuống hồn
dưỡng bệnh.*

Hãy ngửa khuôn cổ tròn như một cành hoa trắng,

anh đeo vào đây vòng ca ngời.
Hãy chìm mắt xuống những lớp nhớ nhung như
biển lớn anh đang dâng.
Hãy đặt hai bàn tay mười ngón lửa sưởi lên môi
anh từng giá lạnh bởi những lời đã thốt.
Anh sẽ hôn em, thời khắc hạnh phúc vẫn mong
manh. Mà vĩnh viễn đó.

Bao giờ anh đã nằm soi mình bên dòng nước trên
đỉnh non cao toàn thân tro hồn phiến đá, nghe
thịt xương úa héo buồn thảo mộc. Và đắng cay
của độ cao hun hút rút dần từng móng tay, móng
chân, cùng chất não nhòn.
Nào thể biết niềm hoan lạc, đám mây bay buông
thả tàn theo mộng giữa trời.
Rồi lạc thú em mang đầy giữa rừng tóc rối, và
hân hoan chờ đến với hình hài, vàng trán kia đưa
về miền xa lạ, anh chỉ còn là chút hương loãng
chìm trong bát ngát.

Tôi đã trở về nhận quyền âu yếm của người không
tên.
Đêm nay anh gói đầu lên hi vọng thì thắm trên
mồ dĩ vắng chôn sâu những thi thể cừu thù và tha
thứ.
Mùa Hè dài vô tận những dực tình hồn hậu chẳng
giấu che. Nổi đê mê khoái cảm, trái cây vừa chín
cắn vào, ngậm hết giọng cười rục rở trong cả
vòm trời êm như ngực thở. Hi vọng buông xuống
giữa không gian tự do anh không cần ôm lấy mặc
cho tình ái đông đưa bằng rung động tinh khiết. Cả

*người anh tình ái và hi vọng và tự do phủ bàn
tay mầu nhiệm hoá thành bóng hư vô.*

*Vinh quang cho những kẻ sống một đời một
kiếp chẳng bao giờ chờ đợi hẹn hò.*

*Bởi con chim vẫn giam trong lồng ngực vừa
được bay nên bay mau hơn ánh sáng, anh nhìn
được mắt em tuyệt vời tận muôn nghìn quá khứ.
Bởi con chim đã bay kịp thời gian nên chậm lại,
anh nhìn thấu hồn em trong suốt những mai sau.*

*Bởi con chim còn xoè cánh liệng tròn, anh thấu
nhận hết em qua vô vàn hình ảnh.*

*Trong một thế giới, anh thức dậy vượt hoài lên
khỏi mình những tầng địa ngục giam giữ. Trong
một thế giới, em nhỏ bé và cao vút, anh ngưỡng
vọng.*

*Trong một thế giới:
Em hoàn toàn, luôn luôn mới lạ.*

*Mái tóc là điệu cười nhả nhủ
Mùa Thu mật ngọt hôn gót chân
Và vàng trán
Ngủ Thiên thần mộng寐.*

*Bắt đầu cơn điên đắm ám
Khi không sao ngỡ thấy nụ cười
Phải màu cảm chướng.
Hay màu lệ lan*

*Hiếu đâu ý nghĩ một loài hoa
Mê đắm ngất vào hai khoé mắt.*

*Sáng tạo lấy từ ngữ yêu đương, hiền như lá cỏ,
anh tìm tới thời cô đơn tuổi dại. Biết bao nhiêu
quen thuộc lúc mai kia nghỉ hè, chạy nhảy giữa
bãi hoang, triền dốc núi, ngó xuống dòng sông yêu
như nghịch ngợm. Bằng mắt nhìn màu xanh ôm
bóng trắng, sợi chỉ thần tiên em thả, anh nối liền
những vụn ngọc bỏ quên ngày cũ thành một lời
ca lập dị trẻ con. Chuỗi ngọc muôn màu, những
mảnh đi tan nát mang tặng em là những-chưa-từ-
biệt.*

*Anh muốn chiêm ngưỡng em trên bức vẽ khoả
thân bằng mực đen của một nhà họa sĩ, râu tóc
đã ngoài bảy mươi tuổi, có cặp mắt mới lên năm.*

*Buổi sớm còn ánh trăng, đèn thành phố đã tắt,
tôi ra khỏi căn phòng đến nơi hẹn. Nơi hẹn
nào? Tôi không rõ. Tôi rảo bước, cầu mong
đừng ai nhìn ra tôi. Đừng ai nhìn ra tôi. Tôi
là ai? Tôi thấy tôi đi trên nền trời và trời hơi
run lạnh như bàn tay mỏng khép nép. Tôi
tưởng tượng người sẽ gọi tên tôi thứ nhất là
một người con gái dịu dàng. Và tôi quay lại.
Chỉ thấy tôi đang đứng dưới chân đường dốc,
đâu đây những chùm lá hiện lên mùa đông. Tôi
vẫn đi, lục soát trí nhớ nơi hẹn gặp, lang thang
vào buổi chiều quạnh quẽ. Tôi lo lắng nghĩ đến
người chờ đợi. Khách qua đường nhìn tôi như*

cành cây, không người quen nào hết. Đêm tối tôi trở về, luôn luôn nghe sau gáy một cặp mắt âu yếm rung động. Mặt trăng sắp lặn còn chờ tôi nơi đầu ngõ vào nhà.

Tôi từ biệt tôi và gặp em đang đón đợi.

Chia tay với mặt biển ngày ngày khép kín, với những trường thành dĩ vãng hắt hủi – sinh phần lạnh lẽo xây bằng đá ong hằng hằng tuyệt vọng.

Chia tay với rừng già khô cháy miền nhiệt đới, với sức thù hận đốt bỏng những cỏ ấu phút giây. Cánh cửa đóng chặt và im ngay tiếng kêu xé ruột.

Chia tay với mọi khuôn mặt tưởng vọng chưa xuất hiện.

Chia tay với những thân yêu thời nào đây. Tôi đứng trước mặt em, trước cặp mắt rạng ngời của kiếp sống của bóng chết. Trước bàn tay sơ sinh – tự do.

Em ngủ trên vai anh, bông hoa nở trên thân cây mới mọc. Anh chúm những lá tay che khuất khuôn mặt em. Hơi thở nhỏ như tơ luôn qua kẽ lá. Anh nhắm mắt nhìn thẳng vào mặt trời sáng êm, mặt trời bằng bạch kim là dung nhan cô gái nhỏ. Phải chăng chính anh đang nói? Giọng nói xuôi theo mạch máu hồng thẩm lan trong quên lãng. Anh quên được anh, triền

*miên giữa bình minh đồng vắng.
Và cánh tay em dẫn dắt.
Và hương thơm linh hồn.
Và đêm tóc anh úp mặt.*

Trong đáy cùng bản thể đang xa vời.

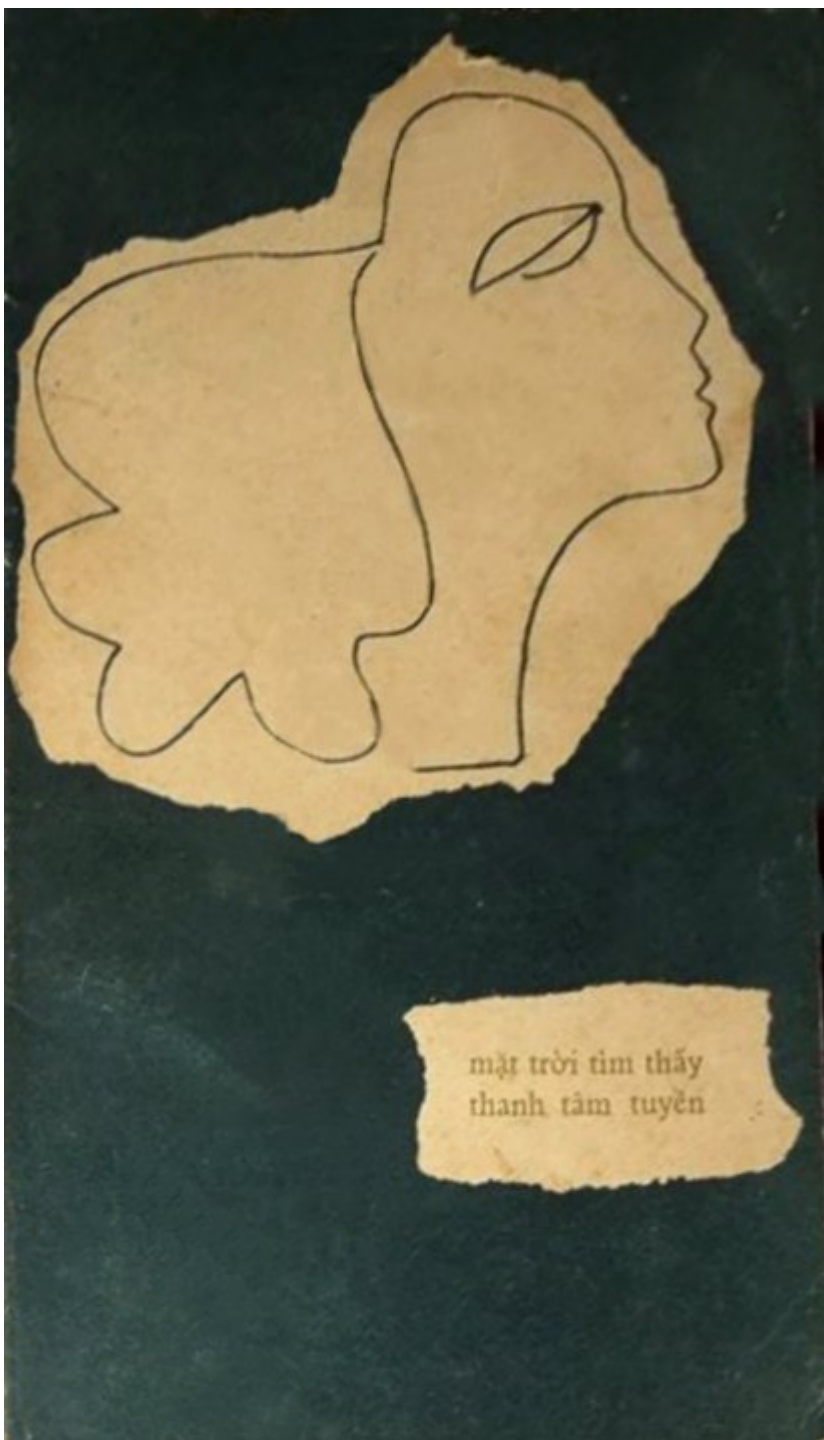
*Bàn tay như làn nắng hanh thu ve vuốt mở
hết giác quan là những cặp mắt vẫn ngủ say.
Màu trắng hiền hoà như lớp mưa đầu mùa
giăng lầy con người thơm hương lạ. Sự hiền
nhiên huyền bí thường ngày chẳng cần dò hỏi.
Tại sao anh chọn em? Nào anh có chọn.
Em là mặt biển xanh chờ đó, xưa kia anh
sống trên rừng giữa bầy bộ lạc phiêu lưu.*

*Chưa bao giờ anh hiền lành như hôm nay.
Anh ở trong thành phố không quá khú, ngõ
xóm còn buông theo tưởng tượng rắc rối hơn
tình yêu, anh mang đặt tên em để mình anh
gọi. Anh viết cho em từ xứ sở xa vời khi
qua bấy màu cầu vồng nơi mắt em với những
mưa nắng hoàng hôn bình minh đột ngột. Ở
đây cửa nhà cười nói bằng rung động và anh
bước xuống những triền vực thẳng bằng không
chóng mặt rồi chẳng hiểu mình đang ở trên
cao hay dưới thấp.*

*Có những ngôn ngữ của sự vật im lìm kín
tiếng, giọng ấm như tấm chăn đơn đêm trở
lạnh. Anh đã qua những đêm hải hùng mà*

*bóng tối trống trơn như lỗ huyết, hình hài khô
mục như ác mộng và tử thần bỏ mặc một lá
cây già. Bây giờ, và những bây giờ mãi mãi,
màu đêm như lòng đen mắt ấy là con tim cao
vời tử thần về nhịp múa.*

*Sẽ chết như sao rơi vào bát tận.
Sẽ yêu như giọt nước hân hoan.*

mặt trời tìm thấy
thanh tâm tuyên

Table of Contents

Bìa Sách	60
Liên Đêm Mặt Trời Tím Thấy - Thanh Tầm Tựa» n	1